୨୨-୧୨-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ— ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ମିଳିଛି, ସେହି ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଦେଖିପାରିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଡ୍ରାମାର କେଉଁ ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିଥିବା ପିଲାମାନେ କେଉଁ ମତ କାହାକୁ ବି ଦେବେ ନାହିଁ?

ଉ□ର:- ଯେଉଁମାନେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ଡ୍ରାମାରେ ଯାହା କିଛି ଅତୀତ ହୋଇଗଲା ତାହା ପୁନର୍ବାର ଅବିକଳ ପୁନରାବୃ□ ହେବ, ତେଣୁ ସେମାନେ କେବେ ବି କାହାକୁ ଭକ୍ତି ଛାଡିବା ପାଇଁ ମତ ଦେବେ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣା ହୋଇଯିବ, ବୁଝିଯିବେ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ମୋତେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପ□ ନେବାର ଅଛି । ଏହିଭଳି ଯେତେବେଳେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବେ ସେତେବେଳେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶୀ କଥା ସବୁ ସ୍ୱତଃ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ନିଜର ସ୍ୱଧର୍ମରେ ବସିଛ ? ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏକମାତ୍ର ବେହଦର ବାବା ଅଟନ୍ତି, ଯାହାକୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଉଛି । କେବଳ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ କୁହାଯାଉଛି । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆତ୍ମା ଅଥବା ପରମ ଆତ୍ମା କହୁଛନ୍ତି । ପରମାତ୍ମା ତ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛନ୍ତି, ଏପରି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ପରମ ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାତ୍ମା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଇଛି, ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡିବା ଅନୁଚିତ୍ କାହିଁକି ନା ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିଥିଲ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶୁଣୁଛି ନା । ଆତ୍ମା ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଟେ । ଏତେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଯେ ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ଏପରି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ନଥିବେ ଯିଏକି ଆତ୍ମାକୁ ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖିଥିବେ । କିନ୍ତୁ ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଦେଖି ହେବ । ତାହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାର ପ୍ଲାନ ଅନୁସାରେ । ଆଚ୍ଛା, ଧରିନିଅ କାହାକୁ ଆତ୍ମାର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଉଛି, ଯେପରି ଅଲଗା ଜିନିଷ ଦେଖିଥା'ନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ସେହିଭଳି ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ମିଳିଯାଏ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଚୈତନ୍ୟରେ ଦେଖିଥାନ୍ତି । ଆତ୍ମାକୁ ଜ୍ଞାନ ଚକ୍ଷୁ ମିଳେ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଦେଖିପାରିବେ, କିନ୍ତୁ ଧ୍ୟାନ ଅବସ୍ଥାରେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ, ଯେପରି ମୀରାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥିଲା, ନୃତ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ବୈକୁଣ୍ଠ ତ ନ ଥିଲା । ୫-୬ ଶହ ବର୍ଷ ହୋଇଥିବ । ସେ ସମୟରେ ତ ବୈକୁଣ୍ଠ ନଥିଲା । ଯାହା ଅତୀତ ହୋଇଯାଏ ତାହା ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ଯେବେ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରି-କରି ଏକଦମ୍ ଭକ୍ତିମୟ ହୋଇଯାନ୍ତି ସେତେବେଳେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହାଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ମିଳିନଥାଏ । ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ଭକ୍ତିଠାରୁ ବିଲକୁଲ୍ ଅଲଗା ଅଟେ । ଭାରତରେ କେତେ ଢେର ମନ୍ଦିର ରହିଛି । ଶିବଙ୍କ ଲିଙ୍ଗ ରଖିଛନ୍ତି । ବଡ ଲିଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ରଖିଛନ୍ତି, ଛୋଟ ଲିଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ରଖିଛନ୍ତି । ଏକଥା ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା, ଆତ୍ମା ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । ଆକାର ସମସ୍ତଙ୍କର ଏକା ହିଁ ଅଟେ । ଯେପରି ପିତା ସେପରି ସନ୍ତାନ । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନେ ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା ବୁଝିବାର କଥା । ଏହା କୌଣସି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କାହାଣୀ ନୁହେଁ । ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗର କଥା କେବଳ ଏକା ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ବେହଦର ବାବା ନିରାକାର ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ କେହି ବି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ସେ ତ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ତ ଠିକ୍ କଥା ନୁହେଁ । ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ଡାକୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆପଣ ଆସିଲେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବି । ମୋର ତ କେବଳ ଆପଣ, ଦ୍ୱିତୀୟ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡିବ । ସେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ହେ ସନ୍ତାନମାନେ । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ ହିଁ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଉଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଏ ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ରହିଲେ ବହୁତ କାଳ... ଏହି ହିସାବ ମଧ୍ୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ବହୁତ କାଳରୁ

ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଲଗା ରହିଛ, ଯେଉଁମାନେ ହିଁ ବ୍ତ୍ତମାନ ପୁନର୍ବାର ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗ ଶିଖିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛ । ଇଏ ଟିଚର ଅଟନ୍ତି, ସେବାଧାରୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ସର୍ବଦା ଆଜ୍ଞାଧିନ ସେବକ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ ସବୁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ସେବାଧାରୀ ଅଟେ । ତୁମେ କେତେ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ଡାକୁଛ ଯେ ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ଭକ୍ତିନୀ । କହୁଛନ୍ତି - ହେ ଭଗବାନ ଆସ, ଆମକୁ ପୁନର୍ବାର ପବିତ୍ର କର । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ, ନର୍କକୁ ପତିତ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ଏସବୁ ବୁଝିବାର କଥା । ଏହା କଲେଜ ଅଥବା ଈଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଅଟେ । ଏହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା । ପିଲାମାନେ ନିଶ୍ଚୟ କରୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ଏହିପରି ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯାହାର ନିଶ୍ଚୟ ନଥିବ ସେ କ'ଣ ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ବସିବ ? ଲକ୍ଷ୍ୟ ତ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି । ମୁଁ ବାରିଷ୍ଟର ଅଥବା ଡାକ୍ତର ହେବି ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ତେବେ ତ ପଢିବ ନା । ନିଶ୍ଚୟ ନଥିଲେ ଆସିବେ ନାହିଁ । ତୁମର ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି ଯେ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା, ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବୁ, ଏହା ବାସ୍ତବ ସତ୍ୟ କଥା, ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର କଥା । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢା କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ କଥା କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ? କାହିଁକି ନା ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିଥିଲ ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି । ଅତୀତକୁ କଥା କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏହା ହେଉଛି ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ଶିକ୍ଷା । ପିଲାମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଛନ୍ତି ଯେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଦେବତାମାନେ, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟ ରହିଥାନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଥିବା ଗୁଣ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି । ଆପଣ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ... ପୁଣି ନିଜକୁ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ପାପୀ ନୀଚ ଅଟୁ । ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି, ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ତ କହିବେ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲେ, କଳିଯୁଗରେ ଦେବତା ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଆଜିକାଲି ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀ ଅର୍ଥ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ତ ଭଗବାନ ହିଁ କରିପାରିବେ । ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦେବତାମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲେ, ବ୍ତ୍ତମାନ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନୁହଁନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ଏସବୁଥିରୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସୁଛି । ସେମାନେ ତ ହେଲେ ହଠଯୋଗୀ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ । ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡି ବାହାରିଗଲେ, ପୁଣି ଆସି ମହଲରେ ବସିଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ କୁଡିଆ ତିଆରି କରିବାରେ କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇ ନ ଥାଏ । ଏକାନ୍ତ ନିମନ୍ତେ କୁଡିଆରେ ବସିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ନୁହେଁ କି ମହଲରେ ? ବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ କୁଡିଆ ତିଆରି ହୋଇଛି । କୁଡିଆରେ ସବୁ ସୁଖ ଅଛି । ଏବେ ତୁମକୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଡ୍ରାମାରେ ଯାହା କିଛି ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି ତାହା ପୁନର୍ବାର ଅବିକଳ ରିପିଟ୍ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ କାହାକୁ ବି ଏପରି ମତ ଦିଅ ନାହିଁ ଯେ ଭକ୍ତିକୁ ଛାଡ । ଯେବେ ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯିବ ତେବେ ବୁଝିବେ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ମୋତେ ତ ଏବେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ନେବାକୁ ହେବ । ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ମିଳିଗଲେ ପୁଣି ହଦର ସବୁ କଥା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି କେବଳ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥେ ମଧ୍ୟ କର୍ମ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେପରି ଭକ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ କେହି-କେହି ବହୁତ ନବଧା ଭକ୍ତି କରିଥାନ୍ତି । ନିୟମ ମୁତାବକ ପ୍ରତ୍ୟହ ଯାଇ ଦର୍ଶନ କରିଥାନ୍ତି । ଦେହଧାରୀଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା, ଏସବୁ ହେଲା ଶାରୀରିକ ଯାତ୍ରା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ବୁଲିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏଠାରେ କିଛି ଭ୍ରମିତ ହେବାର ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଆସନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଆସିଲେ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବସାଯାଇଥାଏ । ବାକି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ନିମନ୍ତେ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ବସିବାର ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯଦି କେହି କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଭକ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି ତେବେ ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଚାଲି-ବୁଲି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଯାଦ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ଶିକ୍ଷିତ ଲୋକେ କୁହନ୍ତି କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚିତ୍ର ତ ଘରେ ଅଛି ପୁଣି ତୁମେ ମନ୍ଦିରକୁ କାହିଁକି ଯାଉଛ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚିତ୍ରର ପୂଜା ତୁମେ ଯେଉଁଠି ରହିଲେ ମଧ୍ୟ କରିପାରିବ । ଆଚ୍ଛା ଚିତ୍ର ନ ରଖ, ମନେ

ପକାଉଥାଅ । ଗୋଟିଏ ଜିନିଷ ଥରେ ଦେଖିନେଲେ ତାହା ମନେ ରହିଥାଏ । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥା କହୁଛନ୍ତି, ଶିବବାବାଙ୍କୁ ତୁମେ ଘରେ ବସି ମନେ ପକାଇ ପାରିବ ନାହିଁ? ଏହା ତ ହେଉଛି ନୂଆ କଥା । ଶିବବାବାଙ୍କୁ କେହି ହେଲେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳକୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି, ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାକୁ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ନଥିବା କାରଣରୁ ୭ ଦିନ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ । ପୁଣି ବିସ୍ତାର ଭାବରେ ଜ୍ଞାନକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଉଛି । ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ନା । କେତେ ସମୟରୁ ତୁମେ ଶୁଣି ଆସୁଛ କାରଣ ଏହା ଜ୍ଞାନ ଅଟେ ନା । ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ନୂଆ ନୂଆ ଗହନ କଥା ଶୁଣାଉଛି । ତୁମକୁ ମୁରଲୀ ନ ମିଳିଲେ ତୁମେ କେତେ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ତ ମନେ ପକାଅ । ମୁରଲୀକୁ ପଢି ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଉଛ । ପ୍ରଥମେ ତ ଏହି କଥା ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ— ମୁଁ ଆତ୍ମା, କେତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ । ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । କହୁଛନ୍ତି ଏହାଙ୍କ ଆତ୍ମା ଶରୀରରୁ ବାହାରି ଅନ୍ୟ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କଲା । ଆମେ ଆତ୍ମା ହିଁ ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ଏବେ ପତିତ, ଅପବିତ୍ର ହୋଇଛୁ । ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ଗୃହସ୍ଥ ଧର୍ମର ଥିଲ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଉଭୟ ପବିତ୍ର ଥିଲେ । ପୁଣି ଉଭୟ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ, ପୁନଶ୍ଚ ଉଭୟ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି ତେବେ କ'ଣ ଅପବିତ୍ରରୁ ପବିତ୍ର ହେଲେ ଅଥବା ପବିତ୍ର ଜନ୍ମ ନେଲେ? ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କିପରି ତୁମେ ପବିତ୍ର ଥିଲ, ପୁଣି ବାମ ମାର୍ଗରେ ଯିବା ଦ୍ୱାରା ଅପବିତ୍ର ହୋଇଛ । ପୂଜାରୀକୁ ଅପବିତ୍ର, ପୂଜ୍ୟକୁ ପବିତ୍ର କୁହାଯିବ । ସାରା ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । କିଏ-କିଏ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ? କିପରି ତାଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟ ମିଳିଲା । ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ, ଆଉ କେହି ନାହାଁନ୍ତି ଯିଏକି ଏକଥା ଜାଣିଥିବେ । ତୁମ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ଆଗରୁ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା ଅର୍ଥାତ୍ ନାସ୍ତିକ ଥିଲ । ଜାଣି ନଥିଲ । ନାସ୍ତିକ ହେବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ କେତେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଉଛ । ବ□ମାନ ତୁମେ ଏଠାକୁ ଆସିଛ ଏହିଭଳି ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ । ସେଠାରେ କେତେ ସୁଖ ଥିବ । ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହେଲ ନା । ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ଯିବା ଅନୁଚିତ୍, ଏଥିରେ ହିଁ ମେହନତ ରହିଛି । ଆଖି ବହୁତ ଚ□ଳ ଅଟେ । ସବୁ ଅଙ୍ଗଠାରୁ ବିକାରୀ ହେଉଛି ଆଖି । ଅଧାକଳ୍ପ ବିକାରୀ, ଅଧାକଳ୍ପ ନିର୍ବିକାରୀ ରହୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୃଷ୍ଟି କ୍ରିମିନାଲ୍ ରହିବ ନାହିଁ । ଦୃଷ୍ଟି କ୍ରିମିନାଲ୍ ହୋଇଥିବାରୁ ଅସୁର କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ସ୍ୱୟଂ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ଆସୁଛି, ଯିଏ ପତିତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ମନୁଷ୍ୟ ତ କହୁଛନ୍ତି ଇଏ ନିଜକୁ ଭଗବାନ ବୋଲାଉଛନ୍ତି । ବୃକ୍ଷରେ ଦେଖ ଏକଦମ୍ ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆର ଅନ୍ତରେ ଛିଡା ହୋଇଛନ୍ତି ସେ ହିଁ ପୁଣି ଏକଦମ୍ ମୂଳରେ ତପସ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗର ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜବଂଶ ଚାଲିବ । ସମ୍ବତ ମଧ୍ୟ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଠାରୁ ଗଣାଯିବ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଦେଖାଉଛ ତେବେ ଲେଖିଦିଅ ଏହାଠାରୁ ୧୨୫୦ ବର୍ଷ ପରେ ତ୍ରେତାଯୁଗ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ପୁଣି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ରାତି-ଦିନର ଫରକ ହୋଇଗଲା ନା । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତି ଅଧାକଳ୍ପ, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦିନ ଅଧାକଳ୍ପ ଏହି କଥା ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତଥାପି କହୁଛନ୍ତି— ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ଅନ୍ତ ମତି ସୋ ଗତି ହୋଇଯିବ । ବାବା ଏପରି କହୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ଏଠାରେ ସ୍ଥାୟୀ ଭାବେ ବସିଯାଅ । ସେବାଯୋଗ୍ୟ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ତ ବସାଇବେ ନାହିଁ । ସେ□ର ମ୍ୟୁଜିୟମ୍ ଆଦି ଖୋଲି ଚାଲିଛନ୍ତି । କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ବା□ୁଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆସି ଗଡଲୀ ବାର୍ଥ ରାଇଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଜନ୍ମସିଦ୍ଧ ଅଧିକାର ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ନିଅ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ବାବା ତ ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମ ନିକଟରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପ□ ଥିବା ଦରକାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କଳ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରିବାକୁ ଆସୁଛି । ଏହି ଏକମାତ୍ର ଦୁନିଆ ରହିଛି ଯାହାର

ଚକ୍ର ଘୂରୁଛି । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ତ ଅନେକ ମତ, ଅନେକ କଥା ରହିଛି । କେତେ ମତ-ମତାନ୍ତର ରହିଛି, ଏହାକୁ ଅଦ୍ୱୈତ ମତ କୁହାଯାଉଛି । ବୃକ୍ଷ କେତେ ବଡ ଅଟେ । କେତେ ଶାଖା-ପ୍ରଶାଖା ବାହାରୁଛି । କେତେସବୁ ଧର୍ମର ବିସ୍ତାର ହେଉଛି, ପ୍ରଥମେ ତ ଏକ ମତ, ଏକ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ । ଆମେ ହିଁ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲୁ, ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ଭୋଗ କରି କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଛୁ । ଏବେ ତୁମେ କାଳ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ, ସେଠାରେ କେବେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଦେଖ ବସୁ-ବସୁ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯାଉଛି । ଚାରିଆଡେ ମୃତ୍ୟୁ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ହେଉଛି । ସେଠାରେ ଏପରି ହେବ ନାହିଁ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆୟୁଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବନ ଚାଲିବ । ଭାରତରେ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ସବୁ କିଛି ଥିଲା । ୧୫୦ ବର୍ଷ ହାରାହାରି ଆୟୁଷ ଥିଲା, ଏବେ କେତେ କମ ଆୟୁଷ ରହିଛି ।

ଈଶ୍ୱର ହିଁ ତୁମକୁ ଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ବ□ମାନ ତୁମକୁ ଯୋଗେଶ୍ୱର କହୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ଏକଥା କେହି କହିବେ ନାହିଁ । ବ□ମାନ ତୁମେ ଯୋଗେଶ୍ୱର ଅଟ, ତୁମକୁ ଈଶ୍ୱର ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ରାଜ-ରାଜେଶ୍ୱର ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ଜ୍ଞାନେଶ୍ୱର ହୋଇଛ ପୁଣି ରାଜେଶ୍ୱର ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଆଖିକୁ ନିର୍ବିକାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ସର୍ବଦା ରହୁ ଯେ ଆମେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ଅଟୁ, ତେଣୁ ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ରଖି ପାରିବା ନାହିଁ ।

(୨) ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥେ କର୍ମ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ସବୁ କଥା ଛାଡି ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖର ଝୁଲଣାରେ ଝୁଲୁଥିବା ସଂଗମଯୁଗର ସର୍ବ ଅଲୌକିକ ପ୍ରାପ୍ତିଗୁଡିକରେ ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ସର୍ବଦା ଅଲୌକିକ ପ୍ରାପ୍ତି ଗୁଡିକରେ ସମ୍ପନ୍ନ ରହିଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖର ଝୁଲଣାରେ ଝୁଲିବାରେ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି । ଯେପରି ଗେହ୍ଲା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଝୁଲଣାରେ ଝୁଲାଇଥା'ନ୍ତି ସେହିପରି ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଝୁଲଣା ହେଲା ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖର ଝୁଲଣା, ତେଣୁ ଏହି ଝୁଲଣାରେ ସର୍ବଦା ଝୁଲୁଥାଅ । କେବେ ବି ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଝୁଲଣାରୁ ଓହ୍ଲାଇ ମାଟି ଉପରେ ପାଦ ରଖିଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ମଇଳା ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତେଣୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପିତାଙ୍କର ସ୍ୱଚ୍ଛ ସନ୍ତାନମାନେ ସର୍ବଦା ଅତିନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖର ଝୁଲଣାରେ ଝୁଲିବେ, ମାଟି ଉପରେ ପାଦ ରଖିବେ ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- "ମୁଁ" ତ୍ୟାଗୀ ଅଟେ" ଏହିଭଳି ଅଭିମାନର ତ୍ୟାଗ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ତ୍ୟାଗ ।